

POSTANOWIENIE

Dnia 1 czerwca 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Kazimierz Klugiewicz

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.,
w sprawie **A. G. i Ł. W.**,
skazanych z art. 200 § 1 k.k. i in.,
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 1 czerwca 2022 r.,
kasacji wniesionych przez obrońców skazanych
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 22 września 2021 r., sygn. akt II AKa [...],
zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w B. z dnia 18 marca 2021 r., sygn. akt III K [...],

p o s t a n o w i ł:

- 1. oddalić kasacje jako oczywiście bezzasadne;**
- 2. obciążyć skazanych kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego w częściach równych.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w B. wyrokiem z dnia 18 marca 2021 r., sygn. akt III K [...], uznał Ł. W. za winnego tego, że:

1. nieustalonego dnia w czerwcu 2018 roku w B., działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, co najmniej trzykrotnie doprowadził małoletnią poniżej lat 15 - czternastoletnią J. P. do obcowania płciowego w postaci stosunków seksualnych dopochwowych, analnych i oralnych,

tj. przestępstwa z art. 200 § 1 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 23.06.2020 r. tj. sprzed wejścia w życie ustawy z dnia 19.06.2020 r. (Dz. U. z 2020 r. poz. 1086) w zw. z art. 4 § 1 k.k., za które – na podstawie art. 200 § 1 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 23.06.2020 r. tj. sprzed wejścia w życie ustawy z dnia 19.06.2020 r. (Dz. U. z 2020 r. poz. 1086) w zw. z art. 4 § 1 k.k. skazał ww. oskarżonego, zaś na mocy art. 200 § 1 k.k. wymierzył mu karę 2 lat pozbawienia wolności; ponadto, a podstawie art. 41a § 2 i § 4 k.k. w zw. z art. 43 § 1 k.k. orzekł wobec Ł. W. zakaz intencjonalnego zbliżania się do pokrzywdzonej J. P. na odległość mniejszą niż 50 metrów i zakaz kontaktowania się z nią w jakiejkolwiek formie na okres 5 lat, na podstawie art. 41 § 1a k.k. w zw. z art. 43 § 1 k.k., zakaz wykonywania wszelkich zawodów związanych z wychowaniem, leczeniem, edukacją małoletnich lub opieką nad nimi na okres 5 lat i zakaz prowadzenia działalności związanej z wychowaniem, leczeniem, edukacją małoletnich lub opieką nad nimi na okres 5 lat;

2. w dniu 7 października 2018 roku w B., w celu doprowadzenia małoletniej poniżej lat 15 czternastoletniej J. P. do obcowania płciowego, nawiązał z nią kontakt za pośrednictwem komunikatora internetowego [...], zmierzając przy pomocy groźby bezprawnej - umieszczenia zdjęć nagiej małoletniej pokrzywdzonej na stronach internetowych portalu społecznościowego, do spotkania z nią, tj. przestępstwa z art. 200a § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 23.06.2020 r. tj. sprzed wejścia w życie ustawy z dnia 19.06.2020r. (Dz. U. z 2020 r. poz. 1086) w zw. z art. 4 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 200a § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 23.06.2020 r. tj. sprzed wejścia w życie ustawy z dnia 19.06.2020 r. (Dz. U. z 2020 r. poz. 1086) w zw. z art. 4 § 1 k.k. skazał tego oskarżonego, zaś na mocy art. 200a § 1 k.k. wymierzył mu karę 4 miesięcy pozbawienia wolności. Ponadto, na podstawie art. 41a § 2 i § 4 k.k. w zw. z art. 43 § 1 k.k. orzekł wobec Ł. W. zakaz intencjonalnego zbliżania się do pokrzywdzonej J. P. na odległość mniejszą niż 50 metrów i zakaz kontaktowania się z nią w jakiejkolwiek formie na okres 5 lat, a na podstawie art. 41 § 1a k.k. w zw. z art. 43 § 1 k.k. orzekł zakaz wykonywania wszelkich zawodów związanych z wychowaniem, leczeniem, edukacją małoletnich lub opieką nad nimi na okres 5 lat i zakaz

prowadzenia działalności związanej z wychowaniem, leczeniem, edukacją małoletnich lub opieką nad nimi na okres 5 lat.

Na podstawie art. 85 § 1 i 2 k.k., art. 86 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 23.06.2020 r. tj. sprzed wejścia w życie ustawy z dnia 19.06.2020 r. (Dz. U. z 2020r. poz. 1086) w zw. z art. 4 § 1 k.k. orzekł wobec Ł. W. karę łączną w wymiarze 2 lat pozbawienia wolności, a na podstawie art. 90 § 2 k.k., art. 85 § 1 i 2 k.k., art. 86 § 1 k.k. połączył orzeczone wobec oskarżonego Ł. W. środki karne i orzekł łączne środki karne w postaci: zakazu intencjonalnego zbliżania się do pokrzywdzonej J. P. na odległość mniejszą niż 50 metrów i zakazu kontaktowania się z nią w jakiejkolwiek formie na okres 5 lat; zakazu wykonywania wszelkich zawodów związanych z wychowaniem, leczeniem, edukacją małoletnich lub opieką nad nimi na okres 5 lat oraz zakazu prowadzenia działalności związanej z wychowaniem, leczeniem, edukacją małoletnich lub opieką nad nimi na okres 5 lat.

Tym samym wyrokiem A. G. został uznany za winnego tego, że nieustalonego dnia w czerwcu 2018 roku w B., działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, co najmniej dwukrotnie doprowadził małoletnią poniżej lat 15 – czternastoletnią J. P. do obcowania płciowego w postaci stosunków seksualnych dopochwowych i oralnych tj. popełnienia czynu z art. 200 § 1 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 23.06.2020 r. tj. sprzed wejścia w życie ustawy z dnia 19.06.2020 r. (Dz. U. z 2020 r. poz. 1086) w zw. z art. 4 § 1 k.k., za który – na mocy art. 200 § 1 k.k. wymierzył mu karę 2 lat pozbawienia wolności; ponadto, na podstawie art. 41a § 2 i § 4 k.k. w zw. z art. 43 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego A. G. zakaz intencjonalnego zbliżania się do pokrzywdzonej J. P. na odległość mniejszą niż 50 metrów i zakaz kontaktowania się z nią w jakiejkolwiek formie na okres 5 lat, a na podstawie art. 41 § 1a k.k. w zw. z art. 43 § 1 k.k. orzekł wobec ww. oskarżonego zakaz wykonywania wszelkich zawodów związanych z wychowaniem, leczeniem, edukacją małoletnich lub opieką nad nimi na okres 5 lat i zakaz prowadzenia działalności związanej z wychowaniem, leczeniem, edukacją małoletnich lub opieką nad nimi na okres 5 lat.

Sąd Okręgowy – na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzekł nadto od oskarżonych Ł. W. oraz A. G. na rzecz pokrzywdzonej J. P. kwoty po 10.000 zł tytułem zadośćuczynienia za doznana krzywdę.

Od tego wyroku apelacje wnieśli obrońcy oskarżonych oraz prokurator na niekorzyść oskarżonych.

Obrońca Ł. W., podnosząc zarzuty błędu w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę orzeczenia, który mógł mieć wpływ na jego treść oraz obrazy przepisów postępowania mogącą mieć wpływ na treść orzeczenia (art. 7 k.p.k.; art. 193 § 1 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k.), wniósł o zmianę wyroku sądu pierwszej instancji przez uniewinnienie ww. oskarżonego od przypisanych mu występków, ewentualnie uchylenie wyroku Sądu meriti i przekazanie sprawy temu Sądowi do ponownego rozpoznania.

Obrońca A. G., podnosząc zarzut błędów w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę orzeczenia, które miały wpływ na jego treść oraz zarzuty obrazy przepisów postępowania mających wpływ na treść orzeczenia (art. 7 k.p.k. oraz art. 46 § 1 k.k.) - wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku przez uniewinnienie ww. oskarżonego od zarzucanego mu przestępstwa.

Prokurator, podnosząc zarzuty obrazy prawa materialnego (art. 198 k.k.) oraz rażącej niewspółmierności kary, wniósł o zmianę opisu czynu i kwalifikacji prawnej czynu przypisanego A. G. oraz pierwszego z przypisanych czynów Ł. W. oraz wymierzenie surowszych kar oraz środków karnych.

Sąd Apelacyjny w [...] wyrokiem z dnia 22 września 2021 r., sygn. akt II AKa [...], zaskarżony wyrok w odniesieniu do ww. oskarżonych zmienił w ten sposób, że w stosunku do opisu czynu przypisanego A. G. wyeliminował zwrot „co najmniej”. W pozostałym zakresie wyrok ten utrzymał w mocy.

Od tego wyroku kasacje wnieśli obrońcy skazanych.

Obrońca A. G., zaskarżając wyrok Sądu odwoławczego w całości, podniósł następujące zarzuty:

1. rażące naruszenie prawa, mające istotny wpływ na treść orzeczenia polegające na obrazie przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu, tj. art. 200 § 1 k.k. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie wynikające z błędnej subsumpcji stanu faktycznego ze stanem prawnym polegające na wadliwym uznaniu, że zachowanie oskarżonego A. G. wypełnia znamiona czynu z art. 200 § 1 k.k., w sytuacji gdy typ czynu zabronionego, którego popełnienie jest zarzucane oskarżonemu można popełnić jedynie umyślnie i sprawca musi swoim zachowaniem obejmować świadomość, że przedmiotem czynności wykonawczej jest małoletni poniżej lat 15, a w okolicznościach niniejszej sprawy zgromadzony materiał dowodowy nie daje podstaw do przyjęcia takich ustaleń,

2. rażące naruszenie prawa, mające istotny wpływ na treść orzeczenia polegające na obrazie przepisów postępowania mającej wpływ na wynik sprawy, tj. art. 7 k.p.k., poprzez dowolną, a nie swobodną ocenę dowodów dokonaną z przekroczeniem zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, polegającą na:

a) wadliwej ocenie, że oskarżony A. G. w czasie doprowadzenia J. P. do obcowania płciowego w postaci stosunków seksualnych dopochwowych i oralnych, obejmował swoją świadomością, że J. P. jest osobą poniżej lat 15,

b) wadliwej ocenie, że modelowy obywatel o cechach psychofizycznych oskarżonego A. G. miałby możliwość rozpoznania w okolicznościach faktycznych sprawy, że przedmiotem czynności wykonawczej jest małoletnia poniżej lat 15,

c) wadliwej ocenie, że cechy fizyczne pokrzywdzonej J. P. *tempore criminis* nie odbiegały od cech fizycznych jej rówieśniczek,

w sytuacji gdy:

- cechy fizyczne pokrzywdzonej J. P. wskazywały, że jest ona osobą starszą, niż okazała się być w rzeczywistości, co determinowało ocenę wieku pokrzywdzonej przez oskarżonego A. G.;

- cechy psychofizyczne oskarżonego A. G. nie pozwalają na przyjęcie, że miałby on możliwość rozpoznania w okolicznościach faktycznych sprawy, że przedmiotem czynności wykonawczej jest małoletnia poniżej lat 15, zaś ocena dokonywana przez oskarżonego A. G. nie powinna być wartościowana z perspektywy przeciętnego, przykładowego obywatela wobec faktu, że jest on osobą o orzecznym stopniu niepełnosprawności, u której zdiagnozowano zaburzenia osobowości w postaci osobowości chwiejnej emocjonalnie zintegrowanej w kierunku nieprawidłowym, skłonnej do zachowań ryzykownych, wykazującej niską umiejętność wyciągania konstruktywnych wniosków z uprzednio nabytych doświadczeń życiowych oraz niską zdolność do przewidywania skutków, stąd też jego możliwości poznawcze, ocena rzeczywistości i możliwość konstruktywnego wyciągania wniosków są niższe niż przeciętne (*vide*: opinia sądowa psychiatryczno-psychologiczna z dnia 05 listopada 2019 roku);

- pokrzywdzona J. P. okazała oskarżonemu A. G. legitymację szkolną zawierającą informację o dacie urodzenia pokrzywdzonej wskazującą na to, że pokrzywdzona była osobą która ukończyła 15 lat, a o tym, że przedmiotowa legitymacja została przerobiona, oskarżony A. G. uzyskał wiedzę dopiero na etapie postępowania sądowego przed sądem I instancji;

3. rażące naruszenie prawa, mające istotny wpływ na treść orzeczenia polegające na obrazie przepisów postępowania mającej wpływ na wynik sprawy, tj. poprzez oddalenie wniosku obrony o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego z zakresu antropologii, w sytuacji gdy stwierdzenie okoliczności czy rozwój biologiczny pokrzywdzonej J. P. uzasadniał postrzeganie jej *tempore criminis* jako osoby, która nie ukończyła 15 lat, a miało to istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy i wymagało wiadomości specjalnych.

Na podstawie tak sformułowanych zarzutów autor kasacji wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w odniesieniu do oskarżonego A. G. w całości oraz uchylenie wyroku Sądu Okręgowego w B. z dnia 18 marca 2021 roku, sygn. akt: III K [...] w odniesieniu do oskarżonego A. G. w całości i uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu, ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku w odniesieniu

do oskarżonego A. G. w całości i przekazanie sprawy temu Sądowi do ponownego rozpoznania.

Obrońca Ł. W., zaskarżając wyrok w całości w odniesieniu do rozstrzygnięć dotyczących ww. skazanego podniósł zarzuty rażącego naruszenia prawa procesowego mającego istotny wpływ na zapadłe rozstrzygnięcie:

a) art. 193 § 1 k.p.k. w zw. z art. 366 § 1 k.p.k. poprzez brak wyjaśnienia przez Sąd odwoławczy okoliczności istotnej dla sprawy, tj. brak - zlecenia i dopuszczenia z urzędu dowodu z opinii biegłego sądowego z zakresu antropologii celem zbadania możliwości rozpoznania przez skazanego Ł. W., że przedmiotem czynności wykonawczej jest małoletni, który nie ukończył 15 lat, podczas gdy mając na uwadze charakter zarzutów przedstawionych skazanemu zawierających w sobie znamię liczbowe małoletniego, który nie ukończył 15 lat, celowym pozostaje ustalenie, czy uwidocznione na zdjęciach znajdujących się w aktach sprawy cechy morfologiczne ciała pokrzywdzonej J. P. i jej twarzy rzutujące na zaawansowanie wieku rozwojowego pozwalają na stwierdzenie, że osoba, która nie dysponuje fachową wiedzą w zakresie antropologii byłaby w stanie prawidłowo ocenić rzeczywisty wiek pokrzywdzonej J. P., a przy tym działać w jakiegokolwiek formie zamiaru wymaganego do bytu przestępstw z art. 200 § 1 i 200a § 1 k.k.;

b) art. 170 § 1 pkt 3 k.p.k. poprzez oddalenie przez Sąd odwoławczy wniosku dowodowego obrońcy skazanego Ł. W. w przedmiocie dopuszczenia dowodu z opinii biegłego sądowego z zakresu antropologii, gdyż w ocenie Sądu dowód ten jest nieprzydatny dla stwierdzenia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia albowiem naukowe określenie wieku pokrzywdzonej w oparciu o zgromadzoną dokumentację w aktach sprawy nie może mieć wpływu na ocenę, czy oskarżony Ł. W. swoim zachowaniem wyczerpał znamiona zarzucanych mu czynów, podczas gdy mając na uwadze, że popełnienie przestępstwa z art. 200 § 1 k.k. jest możliwe do przypisania jedynie wówczas, gdy sprawca bądź ma świadomość, że osoba małoletnia, z którą obcuje płciowo nie ma ukończonych lat 15, bądź gdy taką możliwość jedynie przewiduje i się na nią godzi, to przeprowadzenie wnioskowanego dowodu, a przy tym uzyskanie wiedzy specjalistycznej posiadanej przez biegłego antropologa jest niezbędne celem ustalenia, czy skazany Ł. W. w

ramach zarzucanych mu czynów miał możliwość rozpoznania, że przedmiotem czynności wykonawczej jest małoletni, który nie ukończył 15 lat.

Na podstawie tak sformułowanych zarzutów obrońca skazanego wniósł o uchylenie wyroków Sądów pierwszej i drugiej instancji w całości co do rozstrzygnięcia dotyczącego skazanego Ł. W. i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w B. do ponownego rozpoznania, ewentualnie uchylenie wyroku Sądu drugiej instancji w całości co do rozstrzygnięcia dotyczącego skazanego Ł. W. i przekazanie sprawy Sądowi Apelacyjnemu w [...] do ponownego rozpoznania.

Prokurator w odpowiedziach na kasacje wniósł o ich oddalenie jako oczywiście bezzasadnych.

Sąd Najwyższy rozważył, co następuje.

Kasacje są bezzasadne w stopniu oczywistym, co uprawniało do ich oddalenia na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

W pierwszej kolejności należy odnieść się do zarzutów podniesionych wyłącznie w kasacji obrońcy A. G.. Zarzut obraży art. 200 § 1 k.k., w którym autor kasacji wskazuje na błąd subsumcyjny jest już ze swej istoty chybiony, albowiem podważanie poprawności zastosowania przepisu prawa materialnego, typizującego przestępstwo przypisane skazanemu może być skuteczne jedynie w sytuacji niekwestionowania ustaleń faktycznych, co – niezależnie od kwestii możliwości formułowania tego rodzaju argumentacji w nadzwyczajnym środku zaskarżenia – miało miejsce. Zresztą już samo sformułowanie tego zarzutu (jak również jego uzasadnienie) nie pozostawia wątpliwości, że sprowadza się on do kwestionowania ustaleń faktycznych w zakresie strony podmiotowej przypisanego skazanemu występku, a zatem nie dotyczy w ogóle warstwy normatywnej. Tym samym musi on zostać uznany za bezzasadny w stopniu oczywistym.

W równym stopniu chybiony jest zarzut obraży art. 7 k.p.k. Przede wszystkim podkreślenia wymaga, że Sąd odwoławczy nie czynił własnych ustaleń faktycznych, a zatem nie mógł dopuścić się samoistnego naruszenia zasady swobodnej oceny dowodów. Jeśli zaś chodzi o weryfikację tej oceny, przeprowadzonej przez Sąd

pierwszej instancji, to wprawdzie w uzasadnieniu kasacji odniesiono się do stanowiska sądu odwoławczego, co sugeruje, że intencją skarżącego było zakwestionowanie poprawności weryfikacji oceny dowodów w postępowaniu odwoławczym, jednak wyrażona tam argumentacja nie prowadzi do wykazania wadliwości kontroli instancyjnej. Sąd odwoławczy wnikliwie zweryfikował bowiem zgromadzony w sprawie materiał dowodowy i jego ocenę ze strony Sądu *a quo*, dając temu wyraz w pisemnych motywach wyroku. Sąd ten szczegółowo rozważył kwestię świadomości wieku pokrzywdzonej, wskazując na postawę skazanych, w tym A. G., którzy nie podjęli starań mających na celu ustalenie konkretnego wieku pokrzywdzonej, lekceważąc oznaki wskazujące na jej niedojrzały wiek, co wynikało już z samych wyjaśnień skazanych. Sąd *ad quem* odniósł się także do stanu zdrowia psychicznego ww. skazanego, nie stwierdzając zaburzeń które mogłyby rzutować na ustalenia w zakresie strony podmiotowej przypisanego skazanemu występkowi.

Wspólnym zagadnieniem podniesionym w kasacji obrońcy A. G. i stanowiącym przedmiot zarzutów kasacyjnych sformułowanych przez obrońcę Ł. W. było nieprzeprowadzenie dowodu z opinii biegłego antropologa na okoliczność ustalenia wieku pokrzywdzonej z perspektywy jej rozwoju biologicznego i wyglądu w dacie czynów, w oparciu o materiały znajdujące się w aktach sprawy. Sąd odwoławczy oddalając ten wniosek dowodowy na rozprawie w dniu 22 września 2021 r. miał podstawy do uznania, że „dowód ten jest nieprzydatny dla stwierdzenia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia, albowiem naukowe określenie wieku pokrzywdzonej w oparciu o zgromadzoną dokumentację w aktach sprawy nie może mieć wpływu na ocenę, czy oskarżeni swoim zachowaniem wyczerpali znamię czynu z art. 200 § 1 k.k. (k. 1232, t. VII). Nie bez racji Sąd odwoławczy wskazał w uzasadnieniu wyroku, że dla ustalenia wieku pokrzywdzonej nie były potrzebne wiadomości specjalne, albowiem skazani mieli bezpośredni kontakt z pokrzywdzoną. W tym kontekście warto zauważyć, że z poczynionych w sprawie ustaleń wynika, że skazani mieli świadomość, iż J. P. jest bardzo młodą osobą, a wątpliwości co do jej wieku wynikały także z jej zachowania i wypowiedzi, na co wskazują m.in. wyjaśnienia A. G. i na co wskazał już Sąd pierwszej instancji (pkt 2.1 uzasadnienia wyroku Sądu *a quo*). Warto także zauważyć, że skazany ten

widział legitymację szkolną pokrzywdzonej, która – jak wynika z poczynionych sprawie ustaleń – została nieudolnie przerobiona. Była to legitymacja uczennicy gimnazjum, do którego uczęszczają osoby w wieku - co do zasady - od 13 lat, co już samo sobie stwarzało wątpliwości co do odpowiedniego do podjęcia legalnego współżycia płciowego wieku pokrzywdzonej. Chybione jest także kwestionowanie w postępowaniu kasacyjnym oceny wiarygodności tego dokumentu w kontekście czasu dokonania przeróbki. Wolno jedynie zaznaczyć w tym kontekście, że dokument ten został ujawniony przez rodziców pokrzywdzonej a jego walory dowodowe zostały szczegółowo przedstawione już przez Sąd pierwszej instancji.

Ustalona ponad wszelką wątpliwość obojętność co do powinności sprawdzenia wieku pokrzywdzonej wobec wyraźnych przesłanek obligujących do przeprowadzenia tego rodzaju weryfikacji nie pozostawiała wątpliwości, że skazani, mając świadomość możliwości obcowania z małoletnią poniżej lat 15, podjęli się realizacji przypisanych im czynów. O ile zatem w pewnych sprawach, na gruncie określonych realiów faktycznych, może okazać się zasadne powołanie biegłego antropologa na okoliczność wieku pokrzywdzonej, co mogłoby prowadzić do stwierdzenia występowania istotnego błędu co do znamienia występku z art. 200 § 1 k.k., wyłączającego odpowiedzialność karną (*zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 lipca 2021 r., III KK 109/21, LEX nr 3342484*), to w niniejszej sprawie taki dowód był nieprzydatny, a świadomość skazanych co do tego, że pokrzywdzona nie miała ukończonych 15 lat w czasie obcowania płciowego i godzenie się na tę okoliczność, zostało najzupełniej trafnie ustalone przez Sąd orzekający i rzetelne skontrolowane przez Sąd drugiej instancji. Na koniec należy podkreślić, że czym innym jest nieświadomość określonego stanu rzeczy stanowiącego znamię czynu zabronionego, która zawsze wyłączać będzie umyślność, a czyn innym jego niepewność, która – uwzględniając wysokie prawdopodobieństwo jego wystąpienia, uświadamiane przez sprawcę lub obojętność sprawcy co do wystąpienia określonego stanu rzeczy – uzasadniać będzie przypisanie umyślności w kształcie, który odzwierciedla koncepcja zamiaru *quasi*-ewentualnego. O ile bowiem w odniesieniu do znamienia czasownikowego stanowiącego istotę czynu określonego w art. 200 § 1 k.k., sprawca będzie działał z zamiarem bezpośrednim, to już w

stosunku do cechy przedmiotu czynności wykonawczej wystarczy występowanie elementu godzenia się na to, że osoba ta nie ma ukończonego 15 roku życia.

Mając na uwadze powyższe rozważania, Sąd Najwyższy orzekł jak w postanowieniu, na podstawie art. 637a k.p.k. w zw. z art. 636 § 1 i 2 k.p.k. obciążając skazanych kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego w częściach równych.

a.s.